

KRONIKA

MĚSTSKÉ ČÁSTI BRNO-KNÍNIČKY

2021

starosta obce

kronikář do července

kronikář od srpna

Tříkrálová sbírka 2021

Letošní průběh každoroční charitativní sbírky zdařile hodnotí její organizátorka, paní Markéta Staňková:

Když se ohlédnu za letošní Tříkrálovou sbírkou, byla jedním slovem – jiná. Skoro jako by ani nebyla. Není třeba zmiňovat, že na vině je onen virus, který nám všem brání v osobním kontaktu. Mnoho věcí se přesunulo do virtuálního prostředí, Tříkrálovou sbírku nevyjímaje. Jak bylo inzerováno ve sdělovacích prostředcích, bylo možné do sbírky přispívat bankovním převodem, pro mnohé nejpohodlnější a pro všechny nejbezpečnější forma příspěvku. Další možností bylo přispět do kasičky, která však mohla být umístěna pouze na veřejně přístupném místě.

V Kníničkách jsme měli jednu pokladničku umístěnou na Obecním úřadě, druhou ve školce. O umístění pokladničky ve školce jsme, vzhledem k bezpečnostním opatřením, nikde neinformovali, tudíž tam mohli přispívat pouze ti, kteří školku navštěvují. Bohužel další veřejně přístupná místa, kam by bylo možné pokladničku umístit, v naší místní části nemáme.

V letošním roce bylo v Kníničkách do kasiček darováno 5 690 Kč. Děkuji všem, kteří vážili cestu na Obecní úřad, aby do sbírky přispěli, děkuji všem, kteří přispěli on-line. Poděkování patří i všem dětem a jejich rodičům, kteří byli připraveni vyrazit koledovat a nakonec byli zklamaní. Nesmím zapomenout ani na paní starostku a paní ředitelku z MŠ, které uskutečnění sbírky, v rámci možností, podpořily.

Jen pro úplnost, v celé České republice bylo v letošním roce darováno celkem cca 80 mil. Kč. Z toho cca 52 mil. Kč bylo darováno do statických pokladniček a 24 mil. Kč bylo darováno on-line. Příspěvek z Tříkrálového koncertu činil cca 2 mil. Kč a z DMS koledy cca 2 mil. Kč.

Věřím, že ta příští sbírka již bude moci proběhnout klasickým způsobem.

Kníničská cukrárna a pivnice to nevzdávají

Cukrárna Anička

V červnovém Kníničském zpravodaji 2020 jsme si my, někteří majitelé firem, postěžovali na současný celosvětový problém covid-19. Sužuje nás všechny už víc než rok. Ale každý z nás, kdo se podívá do svého nitra, ví, že jsme velmi silní a umíme čelit problémům. Z historie jsme poučeni, že se lidstvo v každém století potýkalo a bojovalo s nebezpečnou nákazou. V dnešní době jsme natolik vyspělí, že tento neutěšený stav určitě vyřešíme a porazíme. Chce to jen obrovskou dávku trpělivosti, soustředěnosti a vytrvalosti. Pro tento rok jsem měla v plánu uskutečnit v cukrárně několik akcí, které budu muset přesunout do roku 2022. První letošní akcí měl být 8. březen – MDŽ. Aspoň touto formou vzdávám poctu „KNÍNIČSKÝM ŽENÁM“. Všem, které dávají život nové generaci, podnikají, pracují ve zdravotnictví, školství, stavebnictví, státních službách nebo kdekoli jinde a samozřejmě i všem dalším ženám. Připojuji fotografii mých kolegyně z roku 2017, které se už druhé desetiletí angažují podle potřeby pro moji cukrárnu. Těmto ženám patří můj dík. Cukrárna Anička s.r.o. byla v prosinci 1991 zapsána u Městského soudu Brno do obchodního rejstříku. Letos v prosinci společně oslavíme 30 let od jejího založení. Neztrácím víru, že tento rok bude zlomový a že v roce 2022 nastane čas, kdy už se budeme moci bez problémů scházet a zlou dobu necháme za sebou. Jakmile budou nouzová opatření vlády uvolněna, budu se snažit okamžitě otevřít.

Na Vaši návštěvu se těším již dnes.

Alena Tullová

Kníničská pivnice to nebalí!

V poslední době se mě čím dál častěji někdo ptá, jestli ještě otevřeme a ANO, OTEVŘEME!

Jsem moc rád za tyto otázky, protože jsou pro mě důkazem zájmu o to, abychom jednak pokračovali a také toho, že jsme v Kníničkách chtění. Nicméně moje reakce už nejsou jako dřív tak suverénní, protože je zde samozřejmě zásadní finanční stránka, která se prostě řešit musí a i přes to, že se svým parťákem k pivnici přistupujeme spíše jako ke koníčku, prostředky, které jsme do pivnice investovali, zpět chceme, což ale není momentálně teď a ani v dohlednu pravděpodobné. Naštěstí to zdaleka není ten jediný důvod našeho hospodského fungování, ten hlavní je, že nás to baví a věříme, že je to i vidět. Tak jako nikdo nevíme, kdy a za jakých podmínek se bude moci otevřít, ale věřte, že na standardy nejen v rámci našeho skvělého piva, na které jste zvyklí, jsme připraveni prakticky non-stop. Tzn., jakmile bude znám termín možného otevření, třeba jen zahrádek, můžeme to rozjet prakticky hned (okenní prodej nám vzhledem k zákazu konzumace alkoholu na veřejnosti zatím nedává smysl).

Na tento moment se moc těšíme a už teď máme spoustu nápadů, jak otvíračku zpestřit, určitě se máte na co těšit i Vy. Přeji nejen naší pivnici, ale všem hospodám a dalším stravovacím zařízením brzké otevření a návrat spokojených pivařů a strávníků, což budeme a budou všichni potřebovat. Hospody byly a určitě i stále budou zásadní pro náš společenský život – vždyť kde jinde se dá postavit levněji barák, více probrat aktuální politiku (momentálně velmi oblíbené téma), mrknout na fotbalek či hokej s lepší atmosférou než doma v obýváku, nebo si zahrát partičku karet či šipky?

Nenechme se o to prosím připravit, děkujeme!

Dan Filippi

Sčítání lidu, domů a bytů v ČR

Sčítání lidu na českém území je již vlastně tradicí, protože to první sčítání proběhlo poprvé již v roce 1869, to poslední v roce 2011. Od roku 1918 bylo dosud provedeno celkem devětkrát.

Rozhodným okamžikem sčítání 2021 byla půlnoc z pátku 26. března na sobotu 27. března.

Kdo se nesečetl on-line, měl zákonnou povinnost ve dnech od 17. dubna do 11. května 2021 vyplnit a odevzdat listinný formulář. Účelem sčítání bylo vytvořit a zpřístupnit statistické informace za celé území České republiky o fyzických osobách, domácnostech, bytovém a domovním fondu k rozhodnému okamžiku sčítání. Provedl ho Český statistický úřad.

Pro Sčítání 2021 úřad využil existující registry státní správy. Ke zjištění dotazováním zbylo o polovinu údajů méně než při předchozím sčítání. Celkově byl počet otázek redukován ze 47 na 23.

ČSÚ k hlavní možnosti sčítání online přes webovou stránku scitani.cz umožnil vyplnění sčítacího formuláře i prostřednictvím chytrého mobilního telefonu. K tomu účelu nabídl mobilní aplikaci Sčítání21 pro systémy Android a iOS. Vyplnění sčítacího formuláře byla zákonná povinnost a nesplnění této povinnosti mohlo být trestáno pokutou ve výši až 10 tisíc Kč.

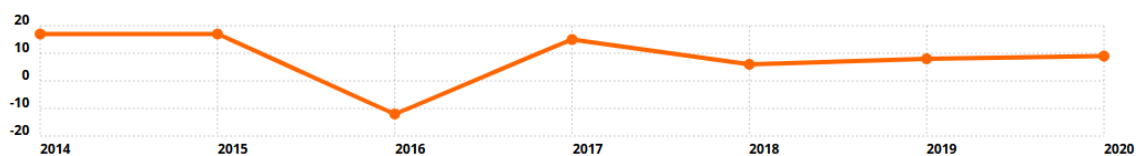
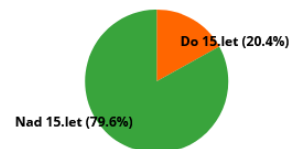
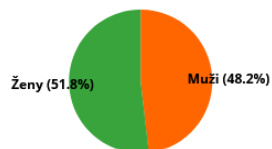
Sčítací formulář byl zpřístupněn ve webové aplikaci online v češtině, angličtině, němčině, polštině, romštině, ruštině, ukrajinštině a vietnamštině.

Podle výsledků Sčítání 2021 žilo v Česku 10 524 167 obyvatel, oproti předchozímu sčítání v roce 2011 o 87,6 tis. více. Průměrný věk byl 42,7 let a mezi sečtenými bylo 50,7 % žen a 49,3 % mužů. Obyvatelé s cizím státním občanstvím se podíleli na celkové populaci Česka 4,7 % a k české, moravské nebo slezské národnosti se hlásilo více než 6,4 mil. osob. Počet vysokoškolsky vzdělaných přesáhl 1,5 mil. Příslušnost k církvi či náboženské společnosti deklarovalo necelých 1,4 mil. obyvatel, naopak odpověď bez náboženské víry zvolilo více než 5 mil. obyvatel.

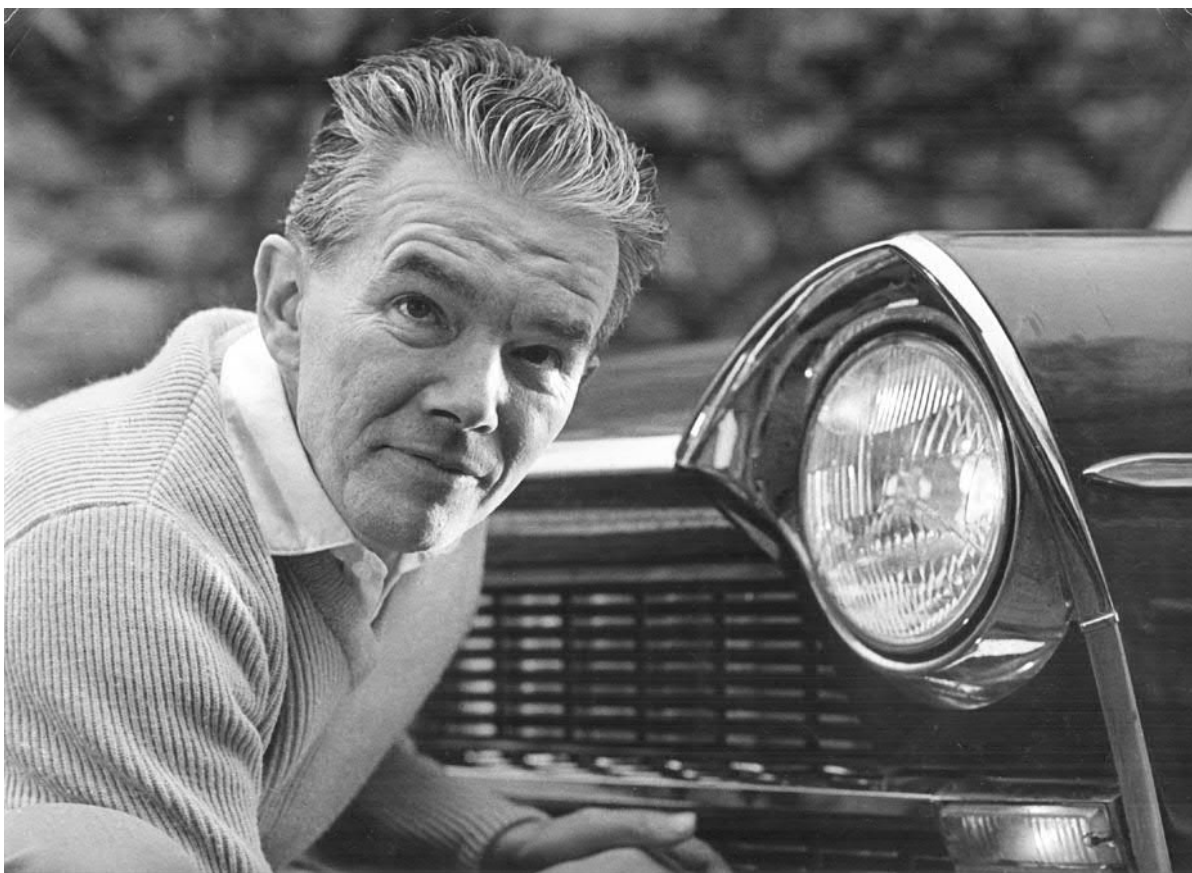

Počty obyvatel v letech 2013–2020

Datum	Muži do 15 let	Muži nad 15 let	Ženy do 15 let	Ženy nad 15 let	Změna	Celkem
1.1.2013	85	390	83	431		989
1.1.2014	93	389	87	437	17	1 006
1.1.2015	95	392	92	444	17	1 023
1.1.2016	94	394	85	438	-12	1 011
1.1.2017	92	399	93	442	15	1 026
1.1.2018	86	404	95	447	6	1 032
1.1.2019	88	410	91	451	8	1 040
1.1.2020	94	412	84	459	9	1049

Kníničský skladatel Jan Novák

Kníničky jsou sice jednou z nejmenších městských částí Brna, to však neznamená, že se v nich nepsala důležitá část české historie. Asi jen málo obyvatel Kníniček tuší, že jejich sousedem byl v padesátých a šedesátých letech 20. století jeden z nejvýznamnějších českých skladatelů, Jan Novák (1921–1984).

Krátce o životě

Pocházel z katolické rodiny v Nové Říši na Vysočině. Po zevrubném vzdělání na jezuitském gymnáziu ve Velehradě, které zakončil oktávou Klasického gymnázia v Brně, nastoupil v roce 1940 na brněnskou konzervatoř, kde studoval skladbu u Viléma Petrželky, klavír u Františka Schäfera a dirigování u Bohumíra Lišky. Po půl roce na AMU v Praze u Pavla Bořkovce získal stipendium Ježkovy nadace na studijní pobyt v USA. Zde krátce studoval na letních kurzech v Tanglewoodu u Aarona Coplanda a seznámil se třeba s mladým Leonardem Bernsteinem, kterého naučil známý

český jazykolam „strč prst skrz krk“. Bernstein mu ho o řadu let později při jednom setkání hbitě zopakoval...

Na přelomu let 1947 a 1948 studoval soukromě u Bohuslava Martinů v New Yorku. Domů se vrátil ve dnech únorového puče a dalších 20 let sváděl větší či menší souboje s představiteli totalitního režimu. Na jedné straně byl jedním z nejtalentovanějších skladatelů své generace, který měl exkluzivní vzdělání, na druhé straně nezapadal do představ komunistického režimu 50. let o tom, jak má žít, myslet a komponovat soudobý skladatel.

Vzájemná nedorozumění vyústila do Novákova vyloučení ze Svazu československých skladatelů v roce 1962. Záchranu existence jeho rodiny znamenalo psaní hudby pro celovečerní filmy tvůrců jako byli Karel Zeman, Karel Kachyňa, Jiří Trnka, Jiří Brdečka a další. V srpnu 1968 se Novák rozhodl opustit s rodinou Československo a zbytek života strávil za ztížených podmínek v Dánsku, Itálii a Německu. Po své smrti v roce 1984 byl pochován v Itálii a teprve v roce 2011 byly jeho ostatky uloženy v čestném kruhu brněnského ústředního hřbitova. V roce 1996 získal od prezidenta Václava Havla Medaili za zásluhy I. stupně a v roce 2006 byl jmenován čestným občanem Města Brna.

Z Kníniček až do New Yorku

Manželka skladatele, Eliška Hanousková-Nováková, byla koncertní klavíristkou a protože v pronajatém bytě na Žižkově ulici nebylo pro dva klavíry dost místa, pořídil si Jan Novák chatu v lese na břehu Brněnské přehrady nad dnešním přístavištěm Pod Trnůvkou. Pianino se do chaty muselo stěhovat lesem a Jan Novák tam komponoval. V poledne seběhl z kopečka k přehradě, přeplaval na druhou stranu do Obory, tam si dal oběd, přeplaval zase zpátky a pokračoval v komponování. Koncem padesátých let si manželé Novákovi zakoupili na Hrázní ul. 4 ideální polovinu vily profesora a rektora VUT Otakara Kallaunera, ve které prožili deset let do emigrace v roce 1968. Zde se jim také narodily a vyrostly dvě dcery Dora a Clara. Vila byla bohužel poměrně nedávno novými majiteli zbourána a přestavěna. Jan Novák byl svobodným, otevřeným a přímým člověkem s velkým smyslem pro humor. Když si paní učitelka jedné z dcer stěžovala

rodičům, že neposlali dítě do prvomájového průvodu, skladatel odepsal, že jim průvod udělal doma na zahradě – děti pochodovaly s mávátky a on jim namísto politiků kynul z okna domu. Jindy zase střílel přímo z postele lukem po zajíci, který jim chodil okusovat na zahradu begónie. Jan Novák se kromě hudby hluboce zajímal o latinu – komponoval na antické i humanistické texty a sám dokonce skládal básně v antických metrech.

Kníničky se objevují v korespondenci B. Martinů J. Novákovi, která by měla vyjít knižně na podzim letošního roku v nakladatelství MUNI Press. Martinů například píše krátce před smrtí v únoru 1959 ze Švýcarska: „Milý Janíku, odpověděl jsem ničemně na tvoje dopisy, a tak to teď poněkud napravuji. Doufám, že se máte dobře na těch Koníničkách a že máš hodně starostí s umístěním nábytku, piana a tak dále, a rukopisů i prázdného papíru, který čeká, aby byl pokryt hudebními myšlenkami.“ Během asi 14 let, které tu Jan Novák strávil, zkomponoval celou řadu důležitých skladeb: všechny filmové hudby k celovečerním filmům, orchestrální Variace na téma Bohuslava Martinů (1959) nebo fenomenální kantátu Dido (1967) ke 150. výročí založení Klasického gymnázia v Brně. Tuto skladbu později nahrál Rafael Kubelík s orchestrem bavorského rozhlasu a v roce 1986 zazněla vedle skladeb A. Dvořáka a B. Martinů na koncertě Newyorské filharmonie v USA. Přírodu okolo přehrady Novák zvěčnil ve své skladbě oslavující jaro *Ioci vernaes* (1964) na texty kodexu *Carmina Burana*, kde kromě zpěvu a nástrojů znějí z magnetofonového pásu i ptáci z kníničských lesů. Jak sám skladatel v žertu poznamenal: „mám na přehradě rozkošný statek se strakapúdy, brhlíky, modřinkami, sýkorkami atd., který bych jen tak nevyměnil za nějakou světskou slávu – polní trávu.

Po emigraci bylo Novákovo dílo odsouzeno k zapomnění, naštěstí dnes máme možnost znovu je vrátit do veřejného života. Přispět k tomu by mohly i vzpomínky žijících pamětníků, které bychom měli uchovat.

Martin Flašar

Jméno obce – Kníničky

Význam slova Kníničky můžeme odvodit snad jen od Knínic, i tento název procházel velmi podobnými obměnami jako ten náš. Knínice znamenalo jméno pro ves lidí poddaných knieni, což je staročeské slovo odvozené od slova kněhyně (kněžna či abatyše ženského kláštera), například tedy „ves patřící manželce knížete“.

Obec Kníničky patřila k panství Veverří a její vrchností byli držitelé hradu. Hrad Veverří je poprvé připomínáný v roce 1213, obec Kníničky je poprvé písemně vzpomenuta 22. ledna 1406 a to v zápise do moravských zemských desek na zasedání zemského soudu. Zmíněným zápisem vkládal moravský markrabě Jošt věno manželce Petra ze Soběšina, Kateřině z Drožďálovic. Věno paní Kateřiny je na poddaných Kníniček, Rozdrojovic a Jinačovic a činí 15 hřiven ročního úroku. Zápis je psán latinsky a Kníničky jsou zde uvedeny ve tvaru „**Knyehnicz parua**“ (čti Kněhnic parva, parva znamená malé).

Z historických pramenů vyplývají i četné změny názvů obce: **Kněhničky, Kýničky, Kyničky, Malé Kynice** nebo německy **Klein Kinitz**.

Obec však mohla existovat daleko dříve, ostatně autor Dějin Bystrce, archivář města Brna docent Jaroslav Dřímál uvádí, že když se roku 1373 poprvé připomíná Bystrc, jsou mezi obcemi, které patřily k hradu zmíněné i Kníničky.

Na obrázku je Peczet Maly Kinitcki z roku 1611.

zdroje:

Kníničky, dějiny obce 1406–2006, Zřídka veselý

cs.wikipedia.org/wiki/Knínice

latinsky-slovník.latinsky.cz

Jména našich ulic

Brněnské ulice dostávaly svá jména už v 2. polovině 13. století. Jména, která se měnila v průběhu času. Dvěma nejčastějšími důvody ke změně byly:

- **Změny názvu dané jazykovou úpravou**

Názvy bývaly latinské, německé a české. Názvy německé a české se úředně používaly až do počátku 2. poloviny 19. století, poté až do roku 1918 pouze německé s možným, ale neoficiálním českým překladem. V letech 1919–1939 byly názvy úřední české s neoficiálním překladem do němčiny. V letech 1939–1945 pak zásadně německo-české a v místech s převahou německého obyvatelstva jenom německé s neoficiální českou verzí. Od roku 1945 jsou názvy ulic v Brně úředně jenom české.

- **Změny názvu ulic poplatné době**

K prvnímu většímu přejmenování ulic v Brně došlo po roce 1918, kdy osobnosti dříve spjaté s habsburskou monarchií nahradily osobnosti dle idejí první republiky. K dalším změnám pak došlo v roce 1939, 1945, v letech 1948–1950, 1967–1968 a konečně v 90. letech 20. století.

Ani ulice **K Bukovinám** nezůstala ušetřená změn. Ulice se rozprostírá od Rekreační k Nové a přetíná ji ulice U památníku a ulice U kaple.

1. Vznik ulice v nových Kníničkách je datován k 17. 3. 1939. Podle sociálního složení původního obyvatelstva dostává ulice jméno **Arbeitergasse – Dělnická**. V té době nesou stejné jméno ještě další dvě ulice dnešního Brna, jedna v Komíně a druhá v Zábrdovicích.
2. 10. 5. 1945 – **Dělnická**
3. 28. 12. 1960 – **Proletářská**
4. 29. 8. 1991 – **K Bukovinám**, podle směru ulice k lesu zvanému *Bukoviny*

Mapa katastru z doby starých Kníniček poskytuje pěkný přehled tehdejších názvů, které jsou i nadále součástí dnešního života. Bukoviny dnes pohodlně projdeme po cestě od výukové včelnice Čtvereček k parkovišti u Sokoláku.

V pravém dolním rohu mapy jsou i tehdejší Dolní louky, dnes malá čtvrť novostaveb a sportovní areál Kníniček.

Zdroj:

- Internetová encyklopedie dějin města Brna
- mapa je součástí pamětní knihy z webových stránek obce

Jména ulic - Hrázní

Ulice Hrázní dostala své jméno v roce 1994 podle polohy komunikace, jejíž začátek je u hráze Brněnské přehrady a končí až parkovištěm vedle Hotelu u Šuláka. Měří 2,23 km. Jsou zde dva rodinné domy a hodně rekreačních objektů. Malé nebo větší chatky, ale i hotel Maximus Resort, restaurace a park U lva nebo výletní hospoda Princezna.

Najdeme tu tři historické objekty: pamětní desku připomínající záchranu přehrady hrázným panem Šikulou před zničením fašistickými vojsky 26. dubna 1945, o něco dál pomník U Lva k uctění památek padlých v první světové válce a v jeho blízkosti boží muka.

Mluvíme-li o ulici Hrázní, nelze nezmínit dva archeologické záchranné výzkumy Ústavu archeologické památkové péče Brno. V roce 2009 během výstavby Sportovně rekreačního střediska NESÁ, nad stávajícím areálem Sokolského koupaliště, bylo zdokumentováno celkem 5 archeologických objektů.

Získaný materiál datuje 3 sídlištní jámy do kultury s moravskou malovanou keramikou (4 800–4 000 před Kristem) z přelomu mladší a pozdní doby kamenné a jednu zásobní jámu do mladší doby hradištní (950–1 100). Osamocený střep s charakteristickou výzdobou, objevený v jedné z jam kultury s moravskou malovanou kulturou navíc nepřímou dokládá blíže neurčitelné aktivity nositelů kultury s vypíchanou keramikou ze střední etapy mladší doby kamenné (5 000–4 800 před Kristem)

Fota na následující straně otiskují s laskavým svolením Ústavu archeologické památkové péče Brno. Autorem fotografií je vedoucí výzkumu Mgr. Michal Přichystal.

Detail dvou keramických nádob a kamene na dně objektu kultury s moravskou malovanou keramikou

Podrobnější informace k historickým nálezům je možné najít ve zpravodaji a kronice z roku 2019.

Hráz od jejího vzniku po současnost

V době hospodářské krize roku 1936 byla zahájena stavba přehrady. **Cílem bylo zaměstnat co nejvíce dělníků za použití minimálního množství mechanizace.** Součástí stavby byl pouze jeden kompresor, malý parní jeřáb a dvě větší míchačky na beton, který byl rozvážen v ručních dvoukolových vozících a také byl ručně pěchován. Stavbu komplikovaly od začátku povodně. Nejničivější v srpnu roku 1938 způsobila rozsáhlé škody na staveništi, podemlela a strhla lešení, mosty, jeřáby a jiné stroje. Svůj vzdor zopakovala Svratka ještě o týden později. Neudělala sice tolik škody na materiálu, ale vzala si životy tří lidí a dvou koní. Přes tyto vážné problémy stavební práce rychle pokračovaly a v druhé polovině roku 1939 byla přehradní hráz před dokončením. Toho roku na podzim přišla další povodňová vlna, která nechala starou vesnici zmizet pod vodou.

Hráz je v koruně 120 metrů dlouhá a 7,14 metrů široká. Úskalí, kde je postavena, je vysoké asi 35 metrů. Největší výška zdi nad základy je 34,5 metru a nad dnem Svratky 23,5 metru. Nádrž zadrží maximálně 21 milionů metrů krychlových vody.

V hrázi byla roku 1941 zabudována malá vodní elektrárna, koncipována jako zdroj určený k vykrývání zvýšené spotřeby elektrické energie v čase ranních a večerních energetických špiček. Byla osazena jedním vertikálním turbosoustrojím s Kaplanovou turbínou, vyrobenou firmou Storek. Turbína má sice maximální hltnost 22 m³/s, ale optimálně pracuje při hltnosti 17–18 m³/s. Instalovaný výkon elektrárny je 3100 kW a při maximálním spádu hladin je dosahován. Ročně vyrobí zhruba 7 milionů kWh elektřiny a pokryje celoroční spotřebu asi tří tisíc domácností.

Autoři fotografií: Lubomír Strážnický

ČEZ

Po pětasedmdesáti letech, v úterý 8. listopadu 2016, vyjmuli dělníci z hráze rychlouzávěr elektrárny. Tento kolos o hmotnosti 35 tun uzavíral přívod vody mířící na turbínu. Na jaře 2017 byl nahrazen novým a výkonnějším zařízením. Výměna byla nutná především kvůli provozuschopnosti a bezpečnosti elektrárny.

Úpravy si vyžádaly kromě uzavírek hrázní silnice a chodníků také kompletní odstavení elektrárny a vybourání starého vybavení.

Téma hráze přehrady je velmi široké. Proto i níže uvedené použité zdroje jsou nejen četná, ale i velmi různorodá.

Zdroj:

brnensky.denik.cz brnenskaprehrada.cz encyklopedie.brna.cz

Nečekaný pohled historika na podminování hráze

Kníničská přehrada se stavěla koncem 30. let, dokončená byla v roce 1940. Ve čtvrtek 26. dubna 1945 ve 21 hodin místního času zaznělo v Moskvě 20 salv z 224 děl na počest osvobození Brna vojsky 2. ukrajinského frontu. Drama v dalších částech města směrem k Bystrci však teprve vrcholilo a přehrada byla osvobozena až 29. dubna.

Vlastimil Schildberger ml.

Letos poprvé se na konci dubna nekonala tradiční vzpomínková akce „záchrana brněnské přehrady“. Vzpomínkové akce bývaly dvě. První akci pořádal Klub českých turistů, odbor 1. brněnská a druhou pan Lubomír Strážnický. Akce se konaly samostatně kvůli názorovém sporu o historické úloze pana Ladislava Dolníčka.

Jak to tedy vlastně bylo? Po válce dostal hrázný Šikula válečný kříž a o událostech byl v roce 1974 natočen celovečerní film Deník psaný na vodu. Skutečnosti však odpovídá pouze část tohoto příběhu. Zachránil přehrada hlavně pan Šikula nebo by bez pana Dolníčka vůbec zachráněna nebyla? Překvapí Vás i další zcela nový názor historika a restaurátora Moravského muzea, pana Vlastimila Schildbergera mladšího?

Tento skvělý historik je autorem četných publikací z oboru vojenské historie a i členem Brněnského městského střeleckého sboru. Sbor se v dobových uniformách účastní mnoha různých slavností, známe ho i z výsadby lípy v rámci kníničských oslav 100. výročí založení Československé republiky.

Schildberger víceméně akceptuje popis událostí paní novinářky Novotné v jejím článku z Rovnosti v roce 1945. Novinářka zde připisuje Ladislavu Dolníčkovi stěžejní zásluhu na zachránění hráze. Historik Schildberger ml. objasňuje: *„Komunisté si události trochu přikrášlili tak, aby jim vyhovovaly. A co je horší, zcela pominuli člověka, který riskoval život*

stejně jako hrázný Šíkula a pod palbou kulometů přivedl sovětské vojáky. Němci však přehradu zničit nechtěli, neměli důvod.

Na samotném konci války ze strany Němců nehrozilo, že by chtěli přehradu zničit a vyplavit město, jež bylo z velké části německé. Šlo jim jen o to, aby zdrželi sovětské tanky a vytvořili si prostor k ústupu směrem do zóny, která patřila Američanům. A to se jim také povedlo. Přehrada byla strategickým objektem pro Brno, protože vyráběla energii, byla zdrojem pitné vody a vedla po ní velmi užívaná komunikace do Rozdrojovic. Z hlediska vojenského však žádný velký význam neměla. Řeka Svatka neprotékala vlastním městem, ale jen jeho malou částí. Kdyby byla přehrada na Svitavě, bylo by to něco jiného, protože po trase byly rozmístěné továrny, hlavně Zbrojovka. Proti záměru vyhodit přehradu do povětří mluví i fakt, že byla z poloviny vypuštěna už od začátku dubna. Když se blížila fronta, dali Němci rozkaz k vypouštění Brněnské a Vranovské přehrady, aby zvedli hladinu řeky Svatky a Dyje, zaplavili lužní lesy v okolí Břeclavi a vytvořili tak přirozenou překážku pro nepřítele. Pokud by se tedy Brněnská přehrada na konci dubna protrhla, umyla by maximálně pásy sovětských tanků. Také další věc hovoří proti. Odstřelit tak masivní dílo z betonu, které má 36 metrů do hloubky, není nic jednoduchého. Na to bylo potřeba obrovské množství trhavin a tu Němci neměli. Už když ničili mosty v Brně 24. dubna před příchodem Rudé armády, použili k tomu staré bomby a letecké granáty. Mezi osvobozením Brna a přehradou uběhly tři dny, takže pokud by to opravdu chtěli udělat, měli na to dost času.

Faktem ale je, že silnice na hrázi byla skutečně podminována. Němci tam položili celkem devět protitankových min, které měly ztížit přesun směrem na Rozdrojovice. Vlastní přehradu by nezničily, ale zničily by ruské tanky i cestu. A právě na to chtěl Šíkula upozornit. Jako hrázný měl na místo přístup v době, kdy je tam Němci instalovali. Byly ukryty pod dlažebními kostkami na hrázi přehrady a nad nimi Němci vytvořili barikádu. Kolem přehrady rozmístili kulometná hnízda, takže byla neustále pod palbou. A z jednoho z nich postřelili hrázného Šíkulu, který se kvůli zranění k Rusům nedostal. A tak s informací o minách

František Šíkula

Ladislav Dolníček

poslal právě Ladislava Dolníčka, který se na místě objevil se zprávou, že Rusové dorazili do Bystrce. Šíkula mohl Dolníčkovi věřit, protože ho znal ze stavby přehrady. Dolníček pak pod palbou proběhl zpět do Přístavní ulice v Bystrci, kde bydlel, aby zprávu předal a Rusy k přehradě přivedl. Ti o ní totiž pořádně nevěděli. Sověti měli mapy z 20. let, kde přehrada ještě nebyla zakreslená.“

Na vyprávění svého otce, Ladislava Dolníčka, vzpomíná syn Pavel. *„Tatínkovi nehrozilo nebezpečí jen od německých odstřelovačů. Nerad na to vzpomínal. Jen jednou se na popud svého známého rozpovídal. Otec se snažil Rusům vysvětlit, co se děje. Jenže mu nechtěli věřit, protože viděli, že je ze statku a domnívali se, že je „buržuj“. Dokonce ho chtěli jako zrádce zastřelit. Do toho se ale vložila moje babička, postavila se před svého syna a řekla: Zastřel napřed mě. To už voják zaváhal. Pak přišel velitel, kterého se podařilo přesvědčit, a tak otec s vojáky běžel zpět k přehradě. Tam už se domluvy ujal zraněný Šíkula, který uměl rusky. Tanky na hráz nevjely, vojáci ji odminovali a Němce zneškodnili.“*

Syn Pavel Dolníček by byl rád, kdyby byl otec na pomníku u hráze uveden. O to také usiluje Lubomír Strážnický, který na zapomenutého hrdinu, pana Ladislava Dolníčka, právem upozorňuje. *„Snažím se přesvědčit vedení Bystrce i Povodí Dyje, aby vedle stávajícího pomníku s pamětní deskou z roku 1976 vznikl ještě jeden menší, s příběhem Ladislava Dolníčka. Zatím ale bez úspěchu.“*

Dočká se obětavý čin pana Dolníčka ocenění? Objeví se jméno Ladislav Dolníček v průběhu událostí a na pomníku?

V tomto příspěvku jsem mimo jiné vycházela ze zdroje Milady Prokopové, zveřejněném na www.idnes.cz. Odsud je i fotografie Ladislava Dolníčka.

U 209 - ponorka Brno

Brněnský deník uveřejnil s oblíbeným historikem Vlastimilem Schildbergerem několik zajímavých rozhovorů. Jeden z nich, o brněnské ponorce U 209, jsem uveřejnila v červnovém Kníničském zpravodaji. Téma je to překvapivé, proto i zde přináším zkrácenou, souhrnnou verzi původního článku.

Pan Schildberger mladší uvádí:

Jedna nacistická ponorka se skutečně pyšnila na přídi právě znakem Brna. Brno se stalo jediným městem mimo Třetí říši, které mělo pod patronátem ponorku. Bylo to velmi neobvyklé, protože patrony ponorek se stávala jen německá města.

Brno se k ponorce dostalo přes SS-Sturmbannführera Konrada Nussbauma, který byl od roku 1941 ředitelem brněnské kriminální policie. Jeho jedenaadvacetiletý syn Heinrich

sloužil právě na zaoceánské ponorce U 209. Díky vazbám na Nussbauma přijela posádka do Brna v únoru roku 1943 na družební návštěvu. Zůstali osm dní na ozdravném pobytu. Z hlavního nádraží šli námořníci průvodem dnešní Masarykovou ulicí na Novou radnici, kde se jim dostalo slavnostního přivítání. Posádka předala městu vlastnoručně vyrobený model své ponorky. V dobovém článku se píše, že mužstvo na oplátku dostalo dary přiměřené tehdejší době. Mohly to být třeba cigarety. A Brno zároveň převzalo nad ponorkou patronát. To už ponorka nesla na přídi brněnský znak, nad kterým byl německý nápis „IN TREU UND GLAUBEN“ – Ve věrnosti a víře.

Po pobytu na Moravě mužstvo 6. dubna 1943 vyplulo z německého přístavu Kiel na plavbu, která měla trvat měsíc. Pustili se do vod severního Atlantiku. Sedmašedesát metrů dlouhému plavidlu velel kapitán Heinrich Brodda. Pro svoji špatnou povahu nebyl u německého námořnictva oblíbený, tak ho přeřadili na ponorku, protože tam měli Němci málo důstojníků. Ztráty námořníků byly obrovské, zahynulo jich až osmdesát procent.

Ponorka Brno byla vyzbrojená čtyřmi předními a jedním zadním torpédometem a měla v Severním ledovém oceánu přepadávat spojenecké konvoje. Podle jiné verze však byla vyslána na tajnou misi. Tou mělo být objevení vstupu do středu země. Němci byli okultisté a podle jedné z jejich teorií je země dutá. Po skončení války se prý objevil dopis, podle kterého ponorka vchod do středu země skutečně našla. Avšak při zpáteční cestě se potopila.

Jisté je, že ponorce se stal osudným den 7. května 1943, kdy se střetla s kanadským průzkumným hydroplánem Catalina. Ten byl určeným k ničení ponorek, shodil na ni bomby a poničené plavidlo se tak už nemohlo znovu ponořit. U 209 dala vysílačkou zprávu ponorce, se kterou operovala ve dvojici. Ze základny dostala povolení vrátit se zpět. Pro poškozenou ponorku s číslem U 209 bylo však už pozdě. Potopila se a na palubě zahynulo všech šestačtyřicet členů posádky.

„Repete“ pro nový územní plán města Brna

Vážení spoluobčané, skandinávské země jsou proslulé dlouhými zimními nocemi, kdy si lidé nevyprávěli krátké pohádky před usnutím, ale nekonečné ságy. Vypadá to, že pořizování nového územního plánu Brna (ÚPmB) vejde do dějin jako nejdelší sága vzniklá ve střední Evropě. „Slavíme“ totiž 19. výročí rozhodnutí Zastupitelstva města Brna z roku 2002 pořádit nový ÚPmB.

Že to zřejmě nebyl nejlepší nápad a ještě horší bylo provedení, je už dávno zjevné. Ten předchozí ÚPmB, tedy ten z roku 1994, ať je jakýkoliv, statečně s mnoha sty změn vydržel dodnes a kupodivu ve městě stále teče voda, svítí světlo a splašky tečou většinou tam, kam mají. ÚP se totiž dá měnit postupnými změnami, a to je asi ten jediný možný postup pro tak velké město, jakým je Brno.

Udělat úplně nový ÚP stejně neznamená, že Brno projde přestavbou typu, jakou prošla třeba Paříž za Napoleona. Naštěstí to ani není nutné. Brno dostalo svým způsobem velmi kvalitní základ územního plánování v roce 1861. Naštěstí bylo také v 19. století bez velkých diskuzí pochopeno, že železnice má lidi vozit ne někam do polí, ale pokud možno blízko ke konečnému cíli jejich cesty. Celým pořizováním ÚPmB se jako červená niť vine problematika dálnice D43 v Hitlerově trase. Je zcela jasné, že kdyby bývalo bylo včas pochopeno, že tato transevropská komunikace má být trasována jako obchvat celého Brna, bývalo by město Brno mělo svůj nový územní plán už před mnoha lety a město Brno mohlo rozkvétat bez zavlečení transevropské (kamionové) dopravy. Nestalo se. Rekapitulace historie o tom, jak doslova sveřepost některých osob prosadit D43 přes Brno zablokovala nový ÚPmB, vydá na samostatný článek.

Občané už musí být zcela zmateni, co se teď vlastně projednává. Současný opakovaný pokus o veřejné projednání návrhu nového ÚPmB však bohužel zaslouží Vaši pozornost. Celý dokument je na webu města.

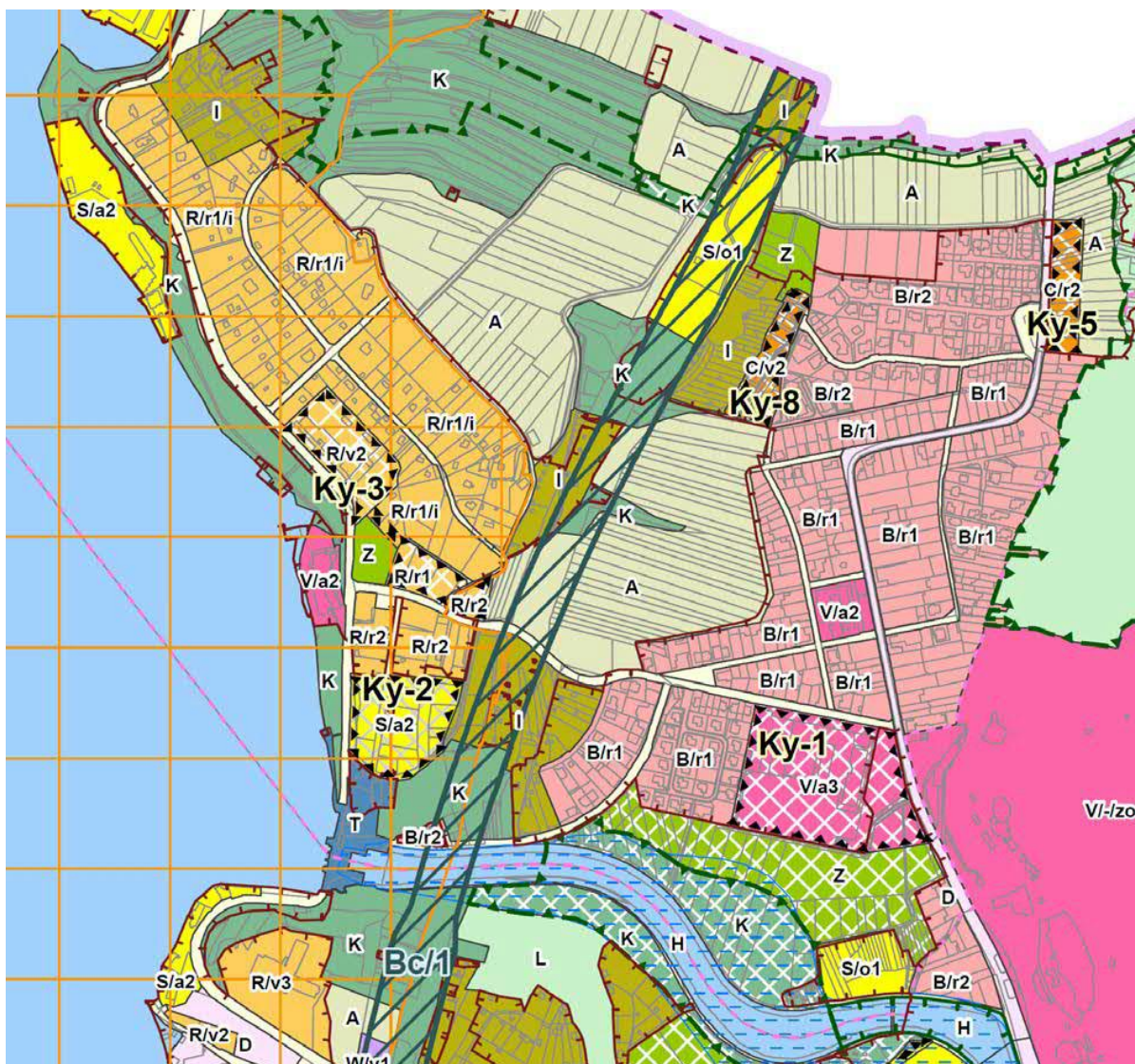
Informace k problematice „43“ najdete na www.d43.cz, kde se lze inspirovat námitkami našeho zástupce veřejnosti, paní Dany Vonkové z Dolních Luk: viz

<http://d43.cz/nezarazene-en/tady-je-domov-ne-dalnice-podporte-nasi-snahu/>

Důležité není jen podání námitek proti zahrnutí transevropské silnice 43 do ÚPmB, ale důležité jsou i další požadavky, například na **obchvat Kníniček vedený z druhé strany Mniší hory**, kde by také mohl být nový a elegantní vstup do ZOO. Tento obchvat napojený u UNI HOBBY by tak řešil i problém zdejší problematické křižovatky.

Mezi dalšími připomínkami je i požadavek na citlivé řešení protipovodňových opatření a zamezení tomu, aby **současná promenáda na břehu Svratky byla vybagrována společně s cca dvěma hektary Dolních Luk.**

Jedním z velkých problémů je zachování předměstského charakteru zástavby v Kníničkách. Nový ÚPmB zavádí **výškové hladiny 1, 2, 3 ...**, kde první je do výšky hřebene střechy cca 14 m, druhá 17 m a třetí 23, případně 25 m. Pro typickou výstavbu pro bydlení by tak v Kníničkách měly jasně převažovat plochy typu B/r1 a ne B/r2 nebo B/r3. Podobně také na Dolních Lukách nemá co dělat plocha veřejné zástavby V/a3, ale ideálně také jen V/a1. Pro první informaci snad pomohou dva uvedené výřezy z návrhu ÚPmB.

Veřejné projednání se podle veřejné vyhlášky konalo v pondělí 21. 6. 2021 a v úterý 22. 6. 2021, vždy od 15 hodin v areálu výstaviště. Písemné námítky a připomínky bylo možné podávat na podatelně magistrátu nebo na poště do následujícího úterý, tj. do 29. 6. 2021. Městská část měla ze zákona možnost podat pouze připomínky. Námítky občanů byly tak velmi důležité.

Doc. Petr Firbas

předseda komise dopravní a územního plánování MČ Kníničky

Mladé Cyrilometodějské hody

Od obnovení hodů v roce 2004 jsme se vždy na svátky 4. a 5. července těšili z dvoudenního bujarého veselí. Letos byly naše hody opět atypické.

V rámci mimořádných a ochranných opatření MZČR, platných k červenci tohoto roku, byl možný určitý „návrat do normálu“.

Mše svatá byla současně i rozloučením s otcem Fatěnou, který byl povolán na nové působiště.

Chasa pro nás uspořádala jeden hodový den s tradičním průvodem krojovaných Kníničkami a také s večerní hodovou zábavou u cimbálu. Samozřejmě se musela zhostit mnoha příprav. Obstarala kroje, hodové víno a jídlo, nachystala posezení pro návštěvníky, připravila a vyzdobila hřiště a oprášila taneční dovednosti. U cimbálu nám zatancovala tradiční skočné, hucké, sedlácké a další tance.

Na večerní zábavě hrála k poslechu a tanci Cimbálová muzika Kyničan z Moravských Knínic.

Chasa děkuje všem, kteří letošní hody podpořili svou účastí na hodovém průvodu a večerní zábavě. Díky patří i těm, kteří pomohli svou finanční nebo organizační účastí, s přípravami, ale i všem těm, kteří naši chasu „drží palce“ již po dlouhá léta. Poděkování patří samozřejmě a tradičně Úřadu městské části Brno-Kníničky za spolupráci a dlouhodobou podporu.

Úřad dětem

Výměna herních prvků dětského hřiště na Dolních Loukách byla nedočkavě očekávána a stavba sledována a kontrolována našimi nejmenšími v průběhu její měsíční realizace. Na zastínění pro obě tato hřiště se nám podařilo získat dotace z magistrátu města Brna.

Pro naše nejmenší jsme nově umístili na třech místech u nás v Kníničkách zábavně naučné prvky. Jedná se o interaktivní herní prvky společnosti Lesní svět určené ke zpříjemnění a zpestření nejen večerních rodinných procházek.

První z naučných prvků se nachází v blízkosti bývalé panelové, nyní asfaltové cesty přes pole směrem k hřišti FC Dosta (park U platanu).

Další je na travnaté ploše u řeky nedaleko dětského hřiště Dolní Louky v blízkosti, kde se cesta kolem řeky téměř napojuje na ulici Přehradní. Toto místo pracovním nazýváme „parkem u ořechu“. Kolem ořechu je dnes

lavička, kde můžeme trávit příjemné chvíle pohledem na řeku nebo s knihou v ruce.

Dva prvky jsou umístěny i v parku U Lva. Najdete zde odkaz ke stažení aplikace Lesní svět. Děti zde využijí i papír a obyčejnou tužku.

„V budoucnu bychom rádi s umísťováním herních a naučných prvků v katastru Kníniček pokračovali a zatraktivnili tím naše okolí a dostali naše zlatíčka od počítačů do přírody,“ říká paní starostka Lenka Ištvanová.

Volně z projevu paní starostky Lenky Ištvanové

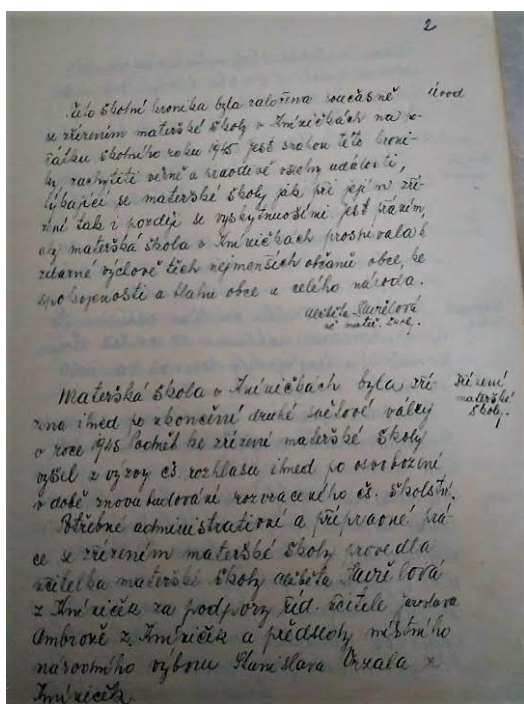
Ohlédnutí za historií kníničské školky

Školku opustil další ročník dětí předškoláků, přišly nové a spolu s jarem se do školky hlásí opět další. Při této příležitosti se paní ředitelka Jana Zrostová ohlíží za historií kníničské školky od jejího založení.

Vytahuji z knihovny školní kroniky. Jsou tři, těžké. Pomalu otvírám první, do které se vešlo neuvěřitelných 50 let života mateřské školy a s respektem obracím zažloutlé stránky. Máte-li chuť, pojdte zavzpomínat se mnou. Jenom je mi líto, že z důvodu GDPR nemohu uvádět celá jména. Všichni by si to zasloužili.

Z krasopisu paní Anežky Z., první učitelky a následně ředitelky MŠ, která zde působila po dlouhých 20 let, se dozvídám mnoho zajímavého. Provoz MŠ byl zahájen 14. 9. 1945 s 35 dětmi úředníků, dělníků a rolníků. Děti navštěvovaly školku i v sobotu. Po dlouhých 15 let byl provoz pouze dopolední, bez vydávání stravy. Až v roce 1960 se vytvořila jedna třída s celodenní péčí. Jídlo se dováželo na vozíku ze školní jídelny v Bystrci. V roce 1962 došlo na rekonstrukci MŠ. Byla vybudována umývárna, WC, šatna a také školní kuchyně. Paní kuchařka Josefa A. vařila nejen dětem z MŠ, ale také dětem ze školní družiny.

V rámci každoročních oslav „Týdne dětské radosti“ probíhaly besídky v sále hostince U Jelínků, kde bývaly děti po kulturním vystoupení pohoštěny párkem a čajem, někdy limonádou. Děti také měly možnost zúčastnit se celodenních vyjížděk na ozdobeném voze, který dětem dával k dispozici místní rolník. Cestou byly děti obveselovány hrou na tahací harmoniku. Jeden rok jely děti na voze do Veverské Bítýšky sbírat jahody, následující rok do Jinačovic na třešně. O zdraví dětí pravidelně pečovala dětská

lékařka, která děti navštěvovala 4× ročně a v jarních měsících jim předepisovala rybí tuk a vitamín C. Během let se střídala onemocnění jako jsou průšnice – byla uzavřena celá škola (1947), středoušní zánět – hromadné onemocnění (1949), černý kašel, spalničky, neštovice, ...

Paní Anežku Z. vystřídal v roce 1966 na 18 let paní ředitelka Marie V. Záznamy již doprovází černobílé fotografie a děti v roce 1968 dostaly první gramorádio. Paní ředitelka nadále zvelebuje mateřskou školu. Zpočátku byly zavedeny dvě volné soboty a od roku 1968 byly již všechny soboty volné. Po odchodu paní ředitelky do důchodu nastupuje další Marie.

Marie B. – v tomto případě bych mohla udělat výjimku a uveřejnit celé její jméno. Je to moje dobrá kamarádka a souhlas se zveřejněním jména by mi určitě dala. Ale bylo by to nefér vůči ostatním. Za jejího čtyřletého působení byla školka vybavena novým klavírem a nábytkem. Prostory MŠ se tím velmi zútulnily. Ve výchovně vzdělávací práci s dětmi se začalo pracovat podle centrálně vydávaných Časově tematických plánů.

Majku B. střídá na 5 let paní ředitelka Dana B. a následně, opět na 5 let další Dana B. Obě paní ředitelky začínají pomalu uvolňovat vysoko nastavené požadavky ve výchovně vzdělávací práci s dětmi a vyhledávají jiné možnosti dětského vyžití. Symbolicky, s úctou a pokorou, zavírám

poslední zažloutlou stránku. Smekám před mými předchůdkyněmi, málokdo si dovede představit, co vše obnášela jejich práce.

Je školní rok 1999/2000 a s novou knihou s tentokrát již bílou stránkou nastupuji já, jako šestá ředitelka v pořadí. Pokud jste se neztratili v číslech, zjistíte, že i se mnou kráčí historie, protože jsem v tomto zařízení nejdéle ze všech výše uvedených kolegyní – neuvěřitelných 22 let. Asi jsem byla ve správnou dobu na správném místě a podařilo se mi obklopit, alespoň zpočátku, těmi nejlepšími lidmi a vytvořit tak úžasný pracovní kolektiv. Začínali jsme s jednou třídou, 12 dětmi a 4 zaměstnanci na zkrácený úvazek. Někteří, bohužel ne všichni, jsou tady se mnou dodnes. Jenom díky bývalé paní starostce Jarmile Kubátové nebyla MŠ zrušena. Naopak, za velké podpory obce se mateřská škola postupně rekonstruovala a rozšiřovala až do dnešní podoby. Nebylo to vždy jednoduché. V současné době jsme 3 třídní MŠ Studánka, samostatný právní subjekt s 61 dětmi a 10 pracovníci. Jsem ráda, že mohu být součástí života této mateřské školy.

„Nebýt překážek a nástrah života, byli bychom ochuzeni o radost z jejich překonávání“.

Jana Zrostová, ředitelka MŠ Studánka

MĚSTSKÁ ČÁST BRNO-KNÍNIČKY
VÁS SRDEČNĚ ZVE NA
0. ROČNÍK POHODOVÉHO DIVADELNÍHO FESTIVÁLKU

StrážaFest NA PRYGLU

30.6. a 1.7. 2021 park „U Lva“ (zahrází, vedle restaurace U Lva)

ČEKÁ VÁS PŘÍJEMNÉ PROSTŘEDÍ, OBČERSTVENÍ, SPOUSTA SMÍCHU
A ZÁBAVY ZA DOBROVOLNÉ VSTUPNÉ

středa 30. 6.

17.00 hodin **Baví vás KUK a CUK** (hudební klauniáda pro děti)

19.00 hodin **Divadlo Klauniky Brno | Pohádky v hantecu**
(komedie pouze pro dospělé. Klasické pohádky, jak je neznáte, integrační představení věnované F. Kocourkovi)

čtvrtek 1. 7.

17.00 hodin **Divadlo Facka | Tůdle a Nůdle**
(interaktivní pohádka pro děti, kde se diváci mohou stát cirkusovými umělci)

19.00 hodin **Divadlo Klauniky Brno | Don Quijote de la Ancha**
(legendární klaunikyáda v režii B. Polívky. Představení, které prodlužuje život)

TĚŠÍME SE, ŽE FESTIVÁLEK POMŮŽE OŽIVIT KULTURU V NAŠÍ MĚSTSKÉ ČÁSTI,
A ŽE CESTOU HUMORU PŘISPĚJEME KE ZLEPŠENÍ NÁLADY NÁS VŠECH

Duchovním otcem myšlenky vzniku festiválu je pan Lubomír Strážnický, za což mu budiž díky.

V případě deště se akce nekoná. Akce proběhne v souladu s opatřeními vlády proti šíření onemocnění COVID 19 platnými ke dni konání akce.

Nultý ročník pohodového divadelního festivalku aneb StrážaFest na pryglu

30. 6. a 1. 7. 2021 poskytli pohodový divadelní festivalček spoustu smíchu a dobré zábavy. Oba dva dny v parku „U Lva“ na nás čekal nejdříve program pro děti a následně divadlo pro dospělé. Vstupné bylo dobrovolné, pořadatelem byl náš městský úřad.

Duchovním otcem myšlenky vzniku festivalku byl především pan Lubomír Strážnický, za což mu budiž díky. Velkou hybnou silou akce byli rovněž paní starostka Ištvanová a pan Ing. Bezděk.

Prvním počínkem divadelního festivalku byla hudební klauniáda pro děti.

Děti obcestovaly s Kuk a Cuk půl světa. Naše fotografie je samozřejmě z Austrálie a vidíte na ní skákající klokany.

Po představení se spontánně fotilo a vznikaly krásné vzpomínkové fotografie.

V 19 hodin začala komedie pouze pro dospělé. Na pódiu vystoupilo Divadlo Klauniky Brno se svými Pohádkami v hantecu. Jsou to klasické pohádky, ale v tomto podání je přece jen neznáte a navíc se zde mluvené slovo prolíná s písničkami rovněž v hantecu.

Pár slov k divadlu: V 80. letech minulého století ho založili Zdeněk Mazáč a Zdeněk Korčian s vizí originální autorské tvorby plné humoru, mystifikace a satiry.

Před dvaceti lety začali spolupracovat s lidmi s mentálním hendikepem. Režiséra Zdeňka Mazáče fascinovala jejich přirozená teatrálnost, snažil se rovněž ponořit do jejich vnímání života a smyslu pro humor. Úspěch na sebe nenechal dlouho čekat a hendikepovaní herci nejenže našli v divadlu smysluplné uplatnění, ocenění a rovnocennou příležitost, ale začali se i výrazně zlepšovat v sociální komunikaci, řečových schopnostech, samostatnosti a celkovém společenském soužití s běžnou veřejností. Divadlo Klauniky Brno tak zdařile bourá vzájemné společenské bariéry.

Autory zpracované literární předlohy Goldnový merchny jsou náš kníničský Žanek Hlaváček, dále B. Kapitánčík a D. Chromý. Pro hantec se divadlo rozhodlo se záměrem uchovat v současné globalizační době brněnské tradice a projevit poctu Frantovi Kocourkovi, silákovi a dlouholetému členu Divadla Husa na provázku. Spolupráce s mentálně hendikepovanými lidmi také odkazuje na památku Rudyho Kovandy.

Druhý festivalový den

Druhý festivalový den zahájilo Divadlo Facka s programem Tůdle a Nůdle. Veselá interaktivní pohádka umožnila našim dětem stát se cirkusovými umělci. Na fotkách vidíme jejich radost a nadšení.

Program druhého divadelního dne se bohužel nepodařilo dokončit. Didaktickou klaunikyádu na motivy rytířského románu ze 17. století Don Quijote de la mAnchag jsme kvůli dešti bohužel neviděli. A tak představení, které s více jak pěti tisíci reprízami v šesti jazycích slavilo úspěch po celé Evropě, na své první uvedení v Kníničkách teprve čeká. A to je škoda. Jedná se prý o představení, které divákům prodlužuje život. Není divu, smích jak známo léčí :-)

Příroda za humny

Série článků „Příroda za humny“ doprovází Kníničský zpravodaj již od roku 2016. Inspirací ke vzniku této série byly krásné fotky ptactva z Kníniček a nejbližšího okolí. Snímky pocházely z fotoaparátů dvojice vynikajících fotografů – otce a syna Martina a Ondřeje Pelánkových.

Následoval prostor pro kníničské rybáře.

Od roku 2018 následuje série článků o flóře v okolí se Zinou Liškovou.

Nyní je příroda za humny s Irenou Bubeníkovou věnována také výletům, ať již pěšky, s holemi nordic walking nebo na kole.

Novým atraktivním místem se stala rozhledna Holedná. S nadzemní částí měřící 35 metrů je nejvyšší rozhlednou města Brna. Je z oceli, má třináct pater a 208 schodů.

Jejím protikladem je dřevěná mini-rozhledna Chvalovka, která měří pouhé 4 metry. Najdeme ji v Bystrci, nedaleko nového sídliště Kamechy.

Cestou na Chvalovku potkáme všechny ty krásné věci, které vidíme na fotografiích. Vyrobita je paní Yvona Valentová, která se snaží žít naplno navzdory rakovině, bez žaludku, již sedmnáct let. Dřevěné sošky rozmístila pro radost kolemjdoucích kolem svého domu. V rozhovoru o sobě nám prozradila: „Stále se snažím využít čas, aby tu po mně něco zůstalo. Buď dělám radost sobě nebo ostatním. Spolu s manželem se staráme o jeho maminku, která má 97 let a přesto je stále milá a tak pozitivní. Taky se staráme o dva samojedy, tři kočky, o dům a kousek lesa.

Ráda bych udělala svět o něco krásnějším a nemám ráda kolem sebe smutné lidi. Moje moto je žít pro život. A jak víme, život se skládá z mnoha slz, které se spojí v moře lásky a štěstí“.

Rozloučení

Vážení, milí spoluobčané našich krásných Kníniček, ráda bych se s Vámi rozloučila na této poslední stránce „mojí“ kroniky. Od roku 2015, dlouhých šest let, jsem měla tu krásnou úlohu spoluutvářet zpravodaj a od roku 2017 psát kroniku. Obě úlohy mě naplňovaly radostí.

Z osobních důvodů předávám k datu 1. srpna 2021 kroniku paní Kateřině Liškové a přeji ji hodně zdaru. V redakční radě Kníničského zpravodaje jsem opustila funkci šéfredaktorky, ale zůstávám jako řadový člen.

Děkuji za milou a plodnou spolupráci s Vámi všemi. Právě kontakt a komunikace s Vámi, milí sousedé z blízka či o kousek dál, byl hřejivou součástí práce.

Hodně zdraví, štěstí a radosti nám všem.

Vaše bývalá kronikářka

Ing. Irena Bubeníková

